

10 e Kamer

Nr. 1357/04
VAN HET PARKET

Nr. 97702
VAN HET ARREST

7 november 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

door

Jr. 4/12/2006

Rechtspraak del 99 05.04

not.66.76.456/97/7 van het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen:

1. _____, met maatschappelijke zetel
te _____ en met ondernemingsnummer _____
2. _____, wonende te _____
3. _____, wonende te _____

Tegen:

1. Nr. _____, treinbestuurder, geboren _____
_____ , wonende te _____
2. _____, werkbaas, geboren _____
_____ , wonende te _____

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 2°, strafbaar gesteld door artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester

en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en deze toestand in stand gehouden te hebben,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-4°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1,4° en het voorlaatste lid.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

de eerste (bouwheer) en de tweede (aannemer):

A. op niet nader te bepalen data in de periode van 25 juni 1997 (stuk 4) tot en met 3 juli 1997 (stuk 6):

het wijzigen van het bodemreliëf door ongeveer de helft van de oppervlakte van de weide op te hogen met aarde tussen 0,60 meter en 1 meter (stuk 2, 8 en 9)

de eerste (bouwheer):

B. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf 25 juni 1997 tot en met 3 juli 1997, tot en met de dag der dagvaarding

de in sub A omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 7 november 1978 met bestemming agrarisch gebied voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikel 11 4.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 (stuk 23 en 33).

Met de omstandigheid voor de tenlastelegging A dat de tweede een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit, onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur heeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten tot en met 30 april 2000*).

Met de omstandigheid voor tweede dat de tenlastelegging¹ A gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 27 oktober 2004, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de eerste beklaagde wegens de feiten A en B samen tot een geldboete van € 50, met vijfenveertig opdecimes verhoogd, € 275 bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 15 dagen.

Veroordeelt de tweede beklaagde wegens feit A tot een geldboete van € (2.000, gedeeld door 40,3399, met duizend negenhonderd negentig opdecimes verhoogd) 9.915,74.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verplicht de eerste en de tweede beklaagde bovendien om elk eenmaal een bedrag van € 10, met vijfenveertig opdecimes verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde solidair tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op € 152,10.

Legt de eerste en de tweede beklaagde tevens elk een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Overwegende dat de tweede beklaagde nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maand en dat men hopen mag dat hij zich voortaan niet meer zal misdragen, gelast gedurende een termijn van drie jaar, gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging voor een gedeelte van € (1.900, gedeeld door 40,3399, met duizend negenhonderd negentig opdecimes verhoogd) 9.419,95 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden van de tegen hem uitgesproken geldboete van 2.000 frank.

Herstelvordering:

Beveelt op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen van
en de stedenbouwkundig inspecteur het herstel dit
op het perceel gelegen gekend ten

kadaster onder _____, in zijn oorspronkelijk staat door het verwijderen van de uitgevoerde ophoging.

Bepaalt de termijn voor het uitvoeren van de herstelmaatregel op 1 jaar vanaf de dag dat onderhavig vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht, dat na het verstrijken van voormelde termijn, op vordering van de Stedenbouwkundig inspecteur, door elk van de veroordeelden een dwangsom zal verschuldigd zijn van € 125 per dag vertraging in de uitvoering van de voormelde herstelmaatregelen.

Beveelt tevens dat voor het geval de herstelwerken niet zijn uitgevoerd binnen de vastgestelde termijn de stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de invoering zal kunnen voorzien overeenkomstig de bepalingen van art. 153 van het Decreet van 18/05/ 1999.

Stelt de zaak op burgerrechtelijk gebied onbepaald uit, teneinde de burgerlijke partijen toe te laten een kopie van de akte van aankoop voor te brengen.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 08/11/2004 door de tweede beklaagde.
- 09/11/2004 door de eerste beklaagde.
- 10/11/2004 door het Openbaar Ministerie tegen beiden.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester _____, advocaat aan de balie te _____,

de tweede beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester _____, advocaat aan de balie te _____

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal,

de burgerlijke partijen in hun eisen bij monde van meester _____ loco meester _____, beiden advocaat aan de balie te _____.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Het onder A te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastlegging B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Het onder B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in agrarisch gebied (zonder bijzondere waarde), geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf vóór het tijdstip dat de rechter door de betekening van de dagvaarding op 2 juli 2004 van de strafvordering met betrekking tot deze telastlegging werd geadieerd heeft de onontvankelijkheid van de strafvordering en vordering tot herstel voor zover deze erop steunen tot gevolg.

3. Voor de uiteenzetting van de relevante feitelijke gegevens verwijst het Hof naar de overwegingen in dit verband van de eerste rechter, die hier korthedshalve als uitdrukkelijk herhaald worden beschouwd.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beide beklaagde bewezen.

Er is wel degelijk sprake van een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem. De ophoging strekte zich uit op zowat de helft van het terrein en bedroeg 0,60 m tot 1 m (kaft 1, stuk 2), wat op zich als aanmerkelijk in de zin van art. 42 § 1, 2° van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997) te beschouwen is; bovendien werd de aard van het terrein erdoor gewijzigd; het doel werd bereikt, namelijk de lage in alluviaal gebied gelegen zeer drassige weide met daardoor beperkte gebruiksmogelijkheden werd, voor ongeveer de helft omgevormd tot een hoger gelegen minder natte weide; dit bracht als natuurlijk verschijnsel en mede door het gebruik van inert materiaal ook enige wijziging in de plaatselijke waterhuishouding tot stand evenals een wijziging van het uitzicht, nu het gedeelte van de weide blijkens de foto's in het dossier hoger is komen te liggen dan de omliggende gronden.

5.1. De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

5.2. De beklaagden hebben wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij hierbij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen. De tweede beklaagde diende als aannemer van bouwwerken en bijgevolg meer vertrouwd met de vergunningsplicht inzake ruimtelijke ordening oog te hebben voor de naleving ervan, eerder dan op eigen profijt uit te zijn.

Slechts de hierna vermelde onderscheiden geldboetes vormen daarom een passende bestraffing, van aard elke beklaagde te doen inzien dat hij zich in

de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden. Wat betreft de tweede beklaagde neemt het Hof hierbij verzachtende omstandigheden aan spruitend uit de afwezigheid van een veroordeling voor gelijkaardige feiten.

5.3. Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

6.1. Het college van burgemeester en schepenen van
vorderde bij brief van 13 juni 2002 (kaft 1, stuk 36) het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand. Op vraag van de procureur-generaal heeft het college deze niet gemotiveerde vordering in zijn brief van 21 november 2005 aan de procureur des Konings te Dendermonde gemotiveerd; het vordert tevens de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft zich in haar brief van 20 oktober 2003 (kaft 1, stuk 40) aangesloten bij de vordering van het college en zij vordert eveneens de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

6.2. De opheffing van het strafbaar karakter van het sub B te last gelegde misdrijf vóór het tijdstip waarop de strafvordering bij de eerste rechter aanhangig werd gemaakt brengt weliswaar mee dat de instandhouding,

hoewel strafbaar in de periode waarin zij plaatsvond, voor de strafrechter niet langer de grondslag kan uitmaken van de herstellvordering, maar de bewezen onvergund uitgevoerde wijziging van het reliëf van de bodem alleen vormt wel de toereikende grondslag voor de herstellvordering van het college en de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur.

6.3. Het herstel is nog nodig om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen. De plaats werd immers niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is ook geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning.

Het herstel legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen. Meer bepaald kan worden aangestipt dat de herstellvordering in acht genomen de brief van 21 november 2005 toereikend is gemotiveerd met de juridische vaststelling dat het goed is gelegen in agrarisch gebied en de feitelijke vaststelling dat de werken strijdig zijn met deze bestemming vermits zij niet in functie zijn van een agrarisch of para-agrarisch bedrijf; de vordering is bovendien gemotiveerd door de overweging van het college dat door de werken het natuurlijk waterbergend vermogen van de aangrenzende beek sterk wordt aangetast.

6.4. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college vorderen de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

7. De burgerlijke partijen zijn eigenaar geworden van het goed waarop het misdrijf werd gepleegd; de burgerlijke partij is vruchtgebruikster.

Zij vorderen een voorschot van € 1 op de vergoeding voor de schade die zij door het misdrijf hebben geleden of nog zouden lijden.

Nopens hun vordering worden geen specifieke bezwaren aangevoerd, zodat zij bij gebrek aan ambtshalve aan te voeren middelen dient te worden ingewilligd.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:
38, 40, 65, 66 en 100 Strafwetboek,
162, 190, 194, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B vervallen,

veroordeelt de beklaagde wegens het misdrijf omschreven in de telastlegging A tot een geldboete van € (150, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 743,68 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

veroordeelt de beklaagde wegens het misdrijf omschreven in de telastlegging A tot een geldboete van € (250, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 239,47 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te), nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden door het opgehoogde gedeelte van de weide terug te brengen tot het niveau van het niet opgehoogde gedeelte en de aanpalende percelen,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 15 op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en van € 15 op vordering van het college van burgemeester en schepenen per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 159,35 in eerste aanleg en op € 141,16 in beroep, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf,

veroordeelt de beklaagden om aan de burgerlijke partijen te betalen de som van € 1 ten provisionele titel, meer de vergoedende intresten vanaf datum der aankoop van het kwestieuze perceel, 12.08.2002, meer de gerechtelijke intresten vanaf heden tot de dag der algehele betaling en de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van de burgerlijke partijen.

Kosten:

Afschriften:	25,65
Opstelrecht ber.bekl.:	60,00
Dagvaarding:	42,68

128,33

+ 10 % : 12,83

Totaal :€ 141,16

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **17 november 2006.**

Aanwezig :

l, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;